

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

LE COURRIER GREC.

GRÉCISCHER COURIER.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ικανθίσται δις της Ιενοράδος, την Πέμπτην καὶ Κυριακήν. — Η τιμὴ τῆς συνδρομῆς ἔνει 24 Δραχμ. καὶ ἵππος προπληρωτία. — Η τιμὴ τῶν καταχειρίων μίσθιον 30 Δεκάδα διὰ τὸν Σύγχρονον. — Η συνδρομὴ γίνεται τοῦ ἀθναγόνου τῆς Βεσσαρίουντας διὰ τῆς Ελλάδος εἰς τοὺς διευθυντάς τῶν ταχυδρομείων, καὶ ἵππος τοῦ χρίσιου ἑλληνοῦ. Προξένουν.

Le COURRIER GREC paraît le Dimanche et Jeudi de chaque semaine. Le prix de l'abonnement est de 24 drachm, par an, payables d'avance. — Prix des inscriptions, 30 lepta par ligne de 50 lettres. — On s'abonne à Athènes à l'Imprimerie Royale; chez les directeurs de Postes dans l'intérieur, et chez MM. les Consuls de Grèce à l'étranger.

Der griechische Courier erscheint wöchentlich zweimal, am Sonn- und Donnerstag. — Das jährliche Abonnement beträgt 24 Drachmen Vorauszahlung. — Das Inscriptions-Gehör ist 30 Lepta für eine Zeile von 50 Lettern. — Man abonniert sich für Athen in der Staatsbuchdruckerei, für die Provinzen bei den resp. Postbehörden, für das Ausland bei den k. griech. Consula.

ΠΕΜΠΤΗ, 18 Νοεμβρίου.

JEUDI, 30 Novembre.

DONNERSTAG, 30 November.

— Π. Α. Μ. ὁ βασιλεὺς διέταξεν ἀπὸ τὴν σήμερον πέντε ὡρῶν ἡμέρων διὰ τὸν θάνατον τῆς Α. Γ. τοῦ Δουκὸς Καρολοῦ τοῦ Μέκλεμπουργκ Στρέλιτζ.

Επομένως οἱ Κύριοι παρουσιάζομενοι εἰς τὴν Αὐλὴν θέλουν φέρει τὸ πένθιμον ἐπὶ τοῦ βραχίονος σήμενον.

Λί οὐδὲ Κυρίοι μελανόγρων μεταξωτὸν φέρειν καὶ λευκὸν κεφαλόδεσμον.

Αθῆναι τὴν 15 (27) Νοεμβρίου 1837.

— Se. Maj. der Koenig hat wegen des Ablebens S. H. des Herzogs Karl von Meklenburg-Strelitz eine Hoftrauer von acht Tagen aufgeföhrt.

Es werden desshalb die Herren, welche bei Hofe erscheinen, einen Flor am Arme, und die Damen ein schwarz seidenes Kleid und weisse Coiffuren tragen.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΑΘΗΝΑΙ, τῇ 17 Νοεμβρίου

Περὶ ἐργμεριδογραφίας καὶ περὶ τῆς ἐκ ταῦτης προκυπτοῦσας ἀρετῆς καὶ βλάψης.

Ἐπιστάτως εἰς τὴν Εὐρώπην τοῦ καιροῦ καὶ διὰ πάντες τὸν νὰ ἐφερμοσθῶσιν εἰς τῆς ἐποχῆς μας τὴν παλαιότητα, τὰ ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν τοῦ 18 αἰώνος ἐργασιῶν προσκύναντα κοινωνικὰ δύγματα, οἱ γνησιοδιδάσκαλοι καὶ λοιποὶ σοφοὶ ἄνδρες ἥννόντεν διὰ διὸν εἴδωμας ἀκαταπαύσου διδαχῆς αἱ ιδέαι τῶν δημοσιεύμεναι ἥθελον καταλάβει τέλος πάγκων σοῦ κοινοῦ τὸ πνεῦμα.

Τὸ κηρύττειν ἐπ’ ἐκκλησίας ἡτον ἀνώτερον τοῦ τοιωτοῦ ἔγου, αἱ δὲ διδασκαλικαὶ καθέδραι εἶχον εἰς τὸ εἶδος τῶν ξηρῶν καὶ πολὺ περιορισμένον τὸν λόγον, οὕτως ἀπαντεῖτο νὰ εὑρεθῇ ἄλλος τρόπος κηροῦσσεως, μετεχόντος συγχρότος καὶ τῆς Ιερᾶς Βιβλίου τῆς τεποιηθεώτερος του, καὶ τῆς διδασκαλικῆς καθέδρας διὰ τῆς λογικῆς του δυναμικῆς τοτε ἀπεκάλυψεν ἡ ἐργμεριδογραφία τὸ μυστήριον τῆς ὀρείζουσας τῆς ἐν μέσῳ τῶν ὄργανων τὰ ὄποια ἔχουσιν, οἱ δύνηγοι τῶν κινητῶν, διὰ νὰ ἐνεργῶσιν εἰς τῶν λαῶν τὰ πνεύματα.

Περιτὸν εἶναι νὰ ἐνδιματρύψωμεν ἐνταῦθι εἰς τὴν ἔρευναν τῶν προόδων ὅτας ἐκαμενὴ ἡ ἀνθρωπότης ἐκ τῆς ἴσχυος τοῦ περιοδικοῦ τύπου. Η ιστορία δόλοκλήρου τῆς Εὐρώπης μαρτυρεῖ τοῦτο, καὶ εἰς τὴν Ελλάδα κανεὶς θεωρεῖς δὲν ἀγνοεῖ ὅποιεν ἐπιφύλον ἔχοντας ἀνθρηστίδας; επὶ τοῦ πνεύματος τῆς κοινωνίας. Εἰς τὰς παρόμοιας ὅμως περιστάσεις κρίνομεν κατάλληλον νὰ δεῖξωμεν πόσον εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον εἰς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν κανονικήν ἀγάπην τῶν κοινωνίας εἰς τὸν ἀνθρώπον, νὰ ἀριστεράς της συγένετων, τῆς προνοίας καὶ τῆς συντηρησιακῆς τοιχείων, τὸ διπλὸν διαθέματος τῶν γενικῶν κίνησιν, γροπαρεῖν τὸ κέντρον καὶ διποτερήριμά εἰς τάπτας τοὺς ακάνθους τῆς δημοσίου ἐνέργυτηότητος, καὶ πρέπει νὰ ἔναιται πάντοτε τῆς Κυβερνήσεως ἡ ψυχή.

Ἐρρέμο παλλακίς οὐτε ἡ ἐργμεριδογραφία ὅμοιαζει μὲ κοπτέρον, ἐργαλεῖον τὸ δύτικον εἰς τὰς γεῖρας ἀνδρός μὲν ορονύμου καθίσταται ἐπωρελές καὶ ἔξαλεύρει τὰς κακάς, ἔξεις καὶ τὰ ἐλαττώματα μᾶς; κοινωνίας, εἰς τὰς γεῖρας ἀνδρός οὐ ἀνοίγου πληγύεις ἀδικητίων, καὶ προσθιαλλεῖ ἐπίστης, τὰς ιερωτέρας ἀρχαῖς, καὶ τὰς ἐπιθλιβεστέρας πριλύψεις καὶ ἀπάτας; Τὸ ποιῶντας δέσμωμα ἐνφράσσει τραχωτάτην ἀλκηθεύαν, τὴν δύοιν τοῦ Κυβερνώντες φαντάζονται ἐνιστε μεγαλητέραν παρ’ οὐ, τοῖναι, ἀλλὰ τὴν ὅποιαν ἥθελεν εἰσθαι εὖ/ῆς ἔργον ὃν αἱ κυβερνήσεις συντηρήσαντο καθ’ ὅλην τὴν ἄποδην τὴν ἔκτασιν. Αἱ πόλεις καὶ σήμερον περιστάσεις τῆς Ελλάδος μῆς ἀποδεικνύουσιν διὰ οἱ ἔχοντες εἰς τὴν διατάξιν των τούτων λησμονούσι πολλάκις τὸν γραμματῆρα τὸν ὅποιον εἶναι ἐνδεδυμένον, καὶ τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ὀφείλουσι νὰ ἐκτελῶσι. Καὶ μόλιν διὰ εἰναις ἀλλοθεῖς οὐδὲ διὰ νὰ ἔξαλεψή τις κακὸν τὸ ἥθελεν εἰσθαι ἀτοπον νὰ ἀφανίσῃ ἀλλο ὑφιστάμενον καλὸν, εἶναι ὅμως ἐπίστης ἀναντίρρητον διὰ μία Κυβέρνησις ἥθελε παρεκτριπτῆ τοῦ προσφεύσμον τῆς ἀνίστας δι’ εἰ-

INTÉRIEUR.

ATHÈNES le 29 Novembre

Du journalisme, de ses avantages et de ses inconvénients.

Lorsque le temps fut venu, en Europe, d'appliquer à la politique de notre époque, les doctrines sociales qui résultèrent des travaux philosophiques du 18e siècle, les moralistes et les savans sentirent que c'était par une sorte de prédication continue, que leurs idées devaient se populariser et s'emparer, à force de persistance, de l'esprit public. L'apostolat religieux avait, pour cette œuvre, trop de sublimité, la chaire des écoles avait trop de sécheresse dans ses formes, il fallut donc trouver un moyen de prédication qui participat, en même temps, et de l'apostolat par sa force de conviction, et de la chaire par sa logique. C'est alors que le journalisme révéla le secret de son importance, parmi les organes que possèdent les directeurs des sociétés, pour opérer sur les masses.

Il est superflu de s'arrêter, ici à rechercher combien de progrès se sont accomplis pour l'humanité par la puissance de la presse périodique; l'histoire de l'Europe entière est là pour les constater, et ce n'est pas en Grèce qu'on ignore l'influence des journaux sur l'intelligence populaire; mais dans les circonstances présentes nous ne pouvons laisser échapper l'occasion de montrer combien il est indispensable au développement paisible et normal d'une société, que ses facultés, même les plus saintes, soient, dans leur exercice, subordonnées à l'élément de sagesse, de prévoyance et de conservation, qui dirige le mouvement général, qui sert de centre et d'appui à toutes les branches de l'activité commune, et qui doit toujours être l'âme des gouvernemens.

Le journalisme, a-t-on dit souvent, le journalisme ressemble à un instrument tranchant, qui sert, dans les mains d'un homme sage, à élagueur les vices et les défauts d'une société, mais qui entre les mains d'un insensé, blesse à tort et à travers, et porte ses atteintes aussi bien, sur les principes les plus sacrés, que sur les préjugés et les erreurs les plus nuisibles. Cette maxime traduit une importante vérité, dont les gouvernans s'exagèrent quelques fois la consistance, mais dont il serait cependant à désirer que les gouvernans sentissent toute la portée. Les circonstances dans lesquelles nous vivons politiquement en Grèce, nous protivent, que souvent ceux qui ont la presse à leur disposition, oublient le caractère et le ministère dont ils sont investis, et quoiqu'il soit vrai que pour détruire

INLAND.

ATHEN den 29. November.

Ueber Journalismus, dessen Vortheile und Nachtheile.

Als für Europa der Zeitpunkt gekommen war, wo auf die Politik unserer Zeit die sozialen Doctrinen angewendet werden sollten, welche ein Ergebniss der Forschungen des 18. Jahrhunderts waren, da fühlten die Moralisten und andere Gelehrten, dass ihre Ideen durch eine Art fortgesetzter Lehre sich popularisieren und des öffentlichen Geistes nachhaltig sich bemächtigen müssten.

Das religiöse Apostolat war für eine solche Bestimmung zu erhaben, der Katheder aber mit zu viel Formlichkeiten u. Beschränkungen umgeben, als dass er diesem Zwecke vollkommen Genüge geleistet hätte. Es musste ein anderer Weg für die Verkündigung der politischen Doctrinen aufgefunden werden, der mit der Ueberzeugung des Apostolats die Logik des Katheders verband.

Da entdeckte der Journalismus das Geheimniß seiner Bedeutsamkeit in Mitten der Organe, welche die Leiter der Gesellschaft besitzen, um ihren Einfluss auf die Massen auszuüben.

Es ist überflüssig, hier bei der Betrachtung der Fortschritte zu verweilen, welche die menschliche Gesellschaft durch die Gewalt der periodischen Presse gemacht hat. Die Geschichte von ganz Europa beweist diese Wahrheit, und in Griechenland verkennt gewiss Niemand den Einfluss, welchen die Journale auf die Volks-Intelligenz ausüben. Bei den gegenwärtigen Verhältnissen aber halten wir es für zeitgemäß, auseinanderzusezen, von welch unabweislicher Notwendigkeit für die friedliche und normale Entwicklung der Gesellschaft es ist, dass selbst ihre heiligsten Kräfte dem Elemente der Klugheit, der Vorsicht und der Erhaltung sich unterordnen, dem Elemente, welches der allgemeinen Thätigkeit die zweckmässigste Richtung giebt, welches das Zentrum und die Stütze aller Zweige der öffentlichen Thätigkeit ist, und immerdar die Seele des Gouvernements bildet.

Der Journalismus, hat man häufig gesagt, gleicht einem scharfen Werkzeuge, welches in der Hand eines verständigen Mannes die Fehler und Gebrechen einer Gesellschaft ausmerzt, aber in den Händen eines Unverständigen ohne Unterschied die heiligsten Prinzipien wie die schädlichsten Vorurtheile und Irrthümer angreift.

Dieser Satz enthält eine unumstössliche Wahrheit, welche die Regierungen manchmal noch tiefer eingreifend und umfassender sich vorstellen,

διακόνων συμφέροντα και φαντασιώδεις ἐλευθερίκος ήδελεν ἀνεγύρη μέχρι τῆς ἀναιδείας τῆς ἐφημερίδογραφίας τὴν ἀκολασίαν, και ἀντιμετέλειπε χωρὶς ὑπερσπιτεως τὴν ἐλευθερίαν και τὰ συμφέροντα τῶν μὲν ἐνδιδουσα εἰς τὰς παροχλόγους ἐπιθυμίας και τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἄλλων. Δοκεῖ εἰς παρομοίας περιπτώσεις νὰ φέρωσι κατὰ νοῦν οἱ διέποντες ἐν ἔθνος ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφίωσι νὰ πίπτῃ ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην ὑπερβολὴν, και τότε κράγεις δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν μεριζῇ, καθότι ἐκπληροῦνται ὅτι τὸ γενικὸν συμφέροντα ὑπαγορεύει.

Λέγουν τινὲς ὡς πρὸς τοῦ τύπου τὴν ἀκολασίαν, ὅτι τὸ ἀντίδοτον αὐτῆς ὑφίσταται εἰς τὸν τύπον αὐτὸν, και ὅτι εἶναι πάντοτε εὔκολον νὰ ἀνατακεύσῃ τις ψεῦδος ὄποιον δήποτε δι' οὗτον ἐπιγειρημάτων. Ο στοχασμὸς οὗτος δικλαρεῖνει γνώμην τοσοῦτον παρακυθητικὸν ἀπέναντι τῶν ἀτελεῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, και τῆς τοσοῦτον ὑγιῆς, ὡς δὲν δύναται τις νὰ τὸν ἀναιρέσῃ, και εἴμεθος εἶναι ἐπεινῶν μάλιστα οἵτινες ἐκ θάλους ψυχῆς εὔχονται νὰ φύσῃς ἡ ἐποχὴ καὶ οὗτος τοιχασμὸς θέλει δυνηθῆ νὰ ἔμπη εἰς πρᾶξιν ἀλλ' ἀν θεωρήση τις μίκην στιγμὴν τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὄποιαν εύρισκεται ἀκόμη ἡ Ἑλλάς, και ἀν παρεβάλη τις αὐτήν μὲ τὴν Ἀγγλίαν λόγου χάριν, ὅπου ὁ τύπος ἀπολαμβάνει τὴν μεγαλητέραν ἐλευθερίαν, ἀμέσως θέλει ἐνοήσεις ὅτι ὑφίστανται ἀνάγκαι φύσεως τοσοῦτον ἀπολύτων, ὡς τοῦ ἀδύνατον ἐνειλεῖται μὴν ὑποτάσσεται τις εἰς αὐτάς. Τοῦ Ἀγγλίας, προσιώνων ἀπολαμβανούστης ἐσωτερικὴν και ἔξωτηρικὴν ἀνεξαρτησίαν, ὁ λαός αὐτῆς ἐδύσκει νὰ παγιώσῃ τὴν ἀμοιβαίαν αὐτοῦ συμφέροντα τοσοῦτον σερεῶς, ὡς ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἐλασθε και αὐτὴ ῥύμιδὸν ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν της και τὸν τρόπον μὲ τὸν ὄποιον ὀφεῖται νὰ ἐνεργῇ ἕτη τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας. Όλιγον τὴν μέλει τώρα ἀνιστοῖς αἱ ἐφημερίδες τῶν Οὐλίγων η αἱ ἐψημερίδες τῶν Τορύων μάχωνται ἀδιακόπως, ὀλίγον τὴν μέλει ἀνίσως λόγου τοὺς ὄποιους μόνον στασιασταὶ θέλειοι προσφέρει ἀλλαγῆν, ἐκπρύττοντο δημοσίως διὰ τοῦ τύπου, ὀλίγον τὴν μέλει ἀνίσως προγράμματα τὰ ὄποια ἀλλαγῆν, θέλειον θεωρῆσθαι ὡς ἐπαναστατικὰ τοιχολόγωνται καὶ ἐκάστην εἰς τὰς τρύδους, ὀλίγον τὴν μέλει ἀνίσως δηλαχωγοὶ περιφέρωνται εἰς τὰς πλατείας δημητηροῦντες ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ. Γνωρίζει πόσον στερεῖ εἶναι αἱ βάσεις τοῦ κοινωνικοῦ οἰκουμενικοῦ ὑπότοικου τοῦ ὑπότοικου προφυλάττεται, ἔξερεις ὅτι αἱ σύτε αἱ ἐφημερίδες, οὔτε οἱ λόγοι, οὔτε τὰ προγράμματα, οὔτε αἱ δημητηρίδες δὲν θέλουν κάμει ὡς ἐν συμφέροντι νὰ θυσιάζεται εἰς δόλοκλήρου, δι' ἔντερον, και ἐπομένως έρθειται πρὸς τὸν σκοπὸν της, πραεῖα και εἰρηνικὴ ἐν μέσῳ τῆς τοικαύτης τάρτης, τοῦ ζωογούντος δηλονότι αὐτήν στοιχείου. Άλλα μήπως ἡ Ἀγγλία ἀπελαμβανεῖ ἔκπαλαι τὴν τοικαύτην τῶν πραγμάτων τοξείων, και μήπως πρὶν η φύση εἰς αὐτὴν, δέν εὑμένη ἐγενεθείμενη εἰς μυρίους περισπασμούς και δοκιμασίας; Μήπως αὐτὴ ἡ Γαλλία δύναται νὰ καυγήθῃ ὅτι τὸν αὐτὸν ὄπιτος εἰπεῖν τῆς ἐντελείας θεωρήσει, και μὲ δόλας τὰς ἐλευθερίους αὐτῆς ἀρχὰς εἶναι αἱρεγεῖ προιωρισμένη νὰ φύσῃ ποτὲ; και ἀν καὶ τῆς Ἐλλάδος τὸ μέλλον εἶναι προωρισμένον νὰ διεκτρέψῃ τὸ αὐτὸν σάδην, δύναται ἡ Ἐλλὰς ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας νὰ ὑπερποδίσῃ σαστατικὸν παρεντίθενται, προτοκομματα δηλονότι τὰ ὄποια ἔθνη πλούσια, μεγάλη και ἴσχυρά δὲν ἔδυνται συνήθησαν εἰπή μετά αἰώνας νὰ ὑπερνικήσωσι; Τοιαῦτα εἶναι τὰ ζητήματα τὰ ἄποια θέλομεν καθυποβάλλει σήμερον εἰς τοὺς δημοσιογράφους μας, ζητήματα εἰς τὴν ἐρευναν τῶν ὄποιων ἐπικαλούμενα δῆλην τοῦ πατριωτισμοῦ των τὴν ἀγγλιον.

(Ἀκολούθη)

(La suite au prochain numéro).

un mal il est imprudent d'anéantir un bien, il est aussi vrai qu'un gouvernement manquerait à sa mission, si, pour des intérêts spéciaux et en faveur de libertés illusoires, il tolérait jusqu'au dévergondage les licences du journalisme, et s'il abandonnait, sans défense, la liberté et les intérêts des uns aux caprices et aux erreurs des autres. Il suffit que dans une semblable occasion les directeurs d'une nation se souviennent qu'ils ne doivent pas la laisser tomber d'un excès dans un autre, et alors nul n'a le droit de les accuser, car ils opèrent en vue du bien général.

On dit que, quant aux excès de la presse, l'antidote se trouve dans la presse elle-même, et qu'il est toujours facile de redresser une fausse affirmation par un raisonnement juste. Cette pensée renferme une opinion trop consolante pour humanité, en présence des imperfections de sa nature, et respire une morale trop saine pour que l'on cherche à la contredire ; nous sommes de ceux qui désirent ardemment le jour où elle pourra être mise en pratique, mais, si l'on jette un regard sur la situation où se trouve encore la Grèce, et si on la compare par exemple à l'Angleterre où la presse jouit de la plus grande liberté, on comprend à l'instant qu'il est, dans ce monde, des nécessités d'une nature si impérieuse qu'il est impossible de ne pas s'y soumettre. Depuis des siècles que l'Angleterre jouit de son indépendance intérieure et extérieure, ses populations ont pu assoir leurs intérêts respectifs assez solidement, pour que son gouvernement fixât lui-même ses procédés et ses modes d'action sur la société anglaise. Peu lui importe maintenant que le journalisme Whig ou le journalisme Tory se livrent d'interminables combats ; peu lui importe que des discours qui seraient traités de séditieux dans tout autre pays, soient tenus publiquement ; peu lui importe que des placards qu'on taxerait ailleurs d'incendiaires, soient, chaque jour affichés dans les carrefours ; peu lui importe qu'un tribun populaire promène de borne en borne ses harangues à la foule ; il connaît la solidité des bases de l'édifice social qui l'abrite, il sait que ni journaux, ni discours, ni placards, ni harangues ne feront qu'un intérêt soit dévoré par un autre, et il marche à son but, calme et paisible au milieu de cette cohue qui est comme son élément et son atmosphère. Mais l'Angleterre a-t-elle toujours joui de cet ordre de choses, et n'a-t-elle pas eu à subir bien des déchiremens et bien des épreuves avant d'y arriver ? La France, la France elle-même, peut elle se flatter d'être parvenue, ou bien, avec tout son libéralisme, est-il dans ses destinées d'y arriver jamais ? Et, si l'avenir de la Grèce est dans cette direction, la Grèce peut elle franchir en un jour, des obstacles qui ont couté des siècles, aux nations riches, populaires et puissantes qui les ont franchis ? Telles sont les questions que nous soumettrons aujourd'hui à nos publicistes, questio[n]es sur l'examen des quelles nous appelons tout ce que leur patriotisme a d'intelligence.

Dans la nuit du 14 novembre 1837, le lieutenant colonel Charles Pourkart, aide de camp du Roi, officier brave et distingué, et jouissant en grèce, comme dans sa patrie, d'une considération méritée, sortant seul, sans armes et en habit bourgeois de l'hôtel Royal, fut, dans une rue obscure, étroite et déserte, assailli à l'improviste, par quatre hommes armés de bâtons, qui, à la faveur des ténèbres, le maltrai[te]rent sans qu'il put se défendre. D'après leur conviction, les soussignés déclarent que ni ce lâche attentat, ni aucune de ses circonstances, ne ne peuvent porter atteinte à l'honneur de Mr. le lieutenant Colonel Pourkart.

Athènes, le 15 novembre 1837.

le Ch^r. de Rudhard. Président du Conseil.
le Cte de Waldkirch. chargé d'affaires de Bavière
le Gal Schmalz. Ministre la guerre.
le Comte de Saporta. Maréchal du Palais
le Colonel K. Tzavellas.
le Colonel G. Colocotronis.
le Lieut^t. Colonel Hess.
le Lieut^t. Colonel G. Grivas.
le Major Ch. Soutzo.
D. Mavromichalis } offrs. d'ordonnance
S. Soutzo } de S. M. le Roi.
Aides-de Camp
de S. M. le Roi.

als dies wirklich der Fall ist; möchten jedoch auch die Regierten diese Wahrheit in ihrem ganzen Umfange empfinden!

Die politischen Vorgänge in Griechenland liefern uns häufig den Beweis, das diejenigen, welche die Presse leiten und influenziren, den Charakter und das Amt vergessen, womit sie bekleidet sind; und obwohl die Ansicht richtig ist, dass es ungeschickt wäre, wollte man etwas Gutes zu thun, um ein Uebel auszurotten, so ist doch gleichfalls unbestreitbar, dass eine Regierung ihre Mission verfehlt würde, wollte sie wegen individueller Interessen und aus Rücksicht für illusorische Freiheiten die journalistische Ungebundenheit bis zur Zügellosigkeit ausarten lassen, und die Freiheit und den Schutz des einen Theiles den zügellosen Wünschen und den Insinuationen des andern Theiles aufopfern.

Es genügt, dass bei solchen Veranlassungen die Leiter der öffentlichen Angelegenheiten vor Augen haben, dass sie das Volk nicht aus einer Anomalie in die andere fallen lassen dürfen; es wird dann Niemand ihnen einen begründeten Vorwurf machen können, weil sie auf solche Weise nur im Interesse der Allgemeinheit wirken. Man sagt, dass das beste Gegengift gegen die Zügellosigkeit der Presse die Presse selbst ist, u. dass es jederzeit leicht ist, eine Unwahrheit durch richtige Argumente zu widerlegen. Dieser Gedanke enthält allerdings der menschlichen Unvollkommenheit gegenüber viel Trostliches und eine so gesunde Moral, dass Niemand seine Wahrheit widerlegen kann. Wir selbst gehören zu Jenen, welche mit Sehnsucht dem Tage entgegen sehen, wo diese Idee in die Praxis übergehen wird. Wenn man aber einen Augenblick den dermaligen Zustand Griechenlands betrachtet, und ihn beispielweise mit England vergleicht, wo die Presse die grösste Freiheit geniesst, so wird man unschwer einsehen, dass die Verhältnisse, unter deren gebieterischem Einflusse Regierungen und Völker stehen, eine wesentliche Verschiedenheit beider Länder constatiren. Das Volk von England, das schon seit Jahrhunderten einer vollen Unabhängigkeit nach Innen und Aussen sich erfreut, hat seine gegenseitigen Interessen bereits auf einer so festen Grundlage ausgebildet, dass auch die Regierung einen bestimmten Anhaltspunkt und eine sichere Direktive in Bezug auf ihre Stellung zu der Nation und ihre Einwirkung auf dieselbe gefunden hat. Es kümmert sie wenig, wenn die Journale der Whigs und der Tories sich gegenseitig bekämpfen, und wenn Reden, welche in andern Ländern für aufrührerisch gelten, durch die Presse öffentlich proklamirt werden; es kümmert sie wenig, wenn Plakate, die man anderswo für hochverrätherisch erklären würde, täglich an den Strassenenken affichirt werden, und Demagogen auf öffentlichen Strassen die Volksmenge haranguiren. Sie weiss, wie fest die Pfeiler sind, worauf das sociale Gebäude Englands ruhet, sie weiss, dass weder Journale noch Reden, weder Plakate noch demagogische Philipica den Erfolg haben, dass ein Interesse ganz dem andern geopfert wird; sie geht unbekümmert ihren Weg, mild und friedlich in Mitten dieser Wirren und des sie belebenden Elementes. Aber war etwa England von jeher im Genusse dieses Zustandes der Dinge, und musste es nicht, bis es zu diesem Ziele gelangte, durch die Schule gefahrdrohender Versuche und ernster Erfahrung gehen? Kann etwa Frankreich sich rühmen, zu dieser Stufe politischer Entwicklung gelangt zu sein, und wird es trotz seines gerühmten Liberalismus jemals zu diesem Ziele gelangen? Und wenn die Zukunft Griechenlands eine ähnliche Richtung vorschreibt, kann dasselbe in einem Tage all die Hindernisse überspringen, welche grosse reiche und mächtige Nationen nur nach Jahrhunderten überwinden konnten? Dies sind die Fragen, die wir heute unsern Publicisten vorlegen, Fragen, für deren Untersuchung wir alle ihre Intelligenz und ihren Patriotismus in Anspruch nehmen.

(Fortsetzung folgt.)

ERKLÄRUNG.

Am 2. (14.) November d. J. wurde der Oberst-Lieutenant und Adjutant Sr. Maj. des Königs, Herr Karl von Purkart, ein ausgezeichneter, braver Offizier, der die allgemeine Achtung hier so wie

της ιπποτεστατικῆς στρατιωτικῆς ιανοποίησις.

Tῇ 2 (14) Νοεμβρίου τ. ε. δ' Ἀντισυνταγματάρχης και Πατριστής τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, Κ. Σχορόλατος Πουρκάρτ, ἀξιωματικός αὐδρεῖος και διακεκριμένος, ὁ ὄποιος ἂδω και εἰς τὴν Γερμανιαν τιμᾶται γενικῶς, ὅταν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, ὅνουχόμενον Hotel Royal μόνος ἀσπλος, και χωρὶς ρεύμα, πολιτικὰ ἐνδεδυμένος, διαβαίνων στενὴν ὄδον, ἐπροσβλήθη κινδύνῳς αὐτὸν παρεντίθενται, προτοκομματα δηλονότι τὰ ὄποια ἔθνη πλούσια, μεγάλη και ἴσχυρά δὲν ἔδυνται συνήθησαν εἰπή μετά αἰώνας νὰ ὑπερνικήσωσι; Τοιαῦτα εἶναι τὰ ζητήματα τὰ ἄποια θέλομεν καθυποβάλλει σήμερον εἰς τοὺς δημοσιογράφους μας, ζητήματα εἰς τὴν ἐρευναν τῶν ὄποιων ἐπικαλούμενα δῆλην τοῦ πατριωτισμοῦ των τὴν ἀγγλιον.

Πεπεισμένοι οἱ ὑπογεγραμμένοι δηλοποιοῦμεν, ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ Κυρίου Ἀντισυνταγματάρχου Σκαρλάτου Πουρκάρτ δὲν προσβλήλεται διόλου ἀπὸ αὐτὴν τὴν δολοφονευτικὴν πράξιν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 3 (15) Νοεμβρίου 1837.

Ο Ιππότης 'Ρουδάρτ. Πρόεδρος τοῦ Υπουργού Συμβούλου.
Ο Κόμης Βάλδχιρ. Επιτετραμμένος τὰς ὑποθέσεις τῆς Βαυαρίας.
Ο Στρατηγὸς Σμαλτζ. Υπουργὸς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν.
Ο Κόμης Σαπόρτας. Αύλαρχης.

Κ. Τζαβέλλας Συνταγμ.

I. Κολοκότρωνης Συντ. οντασπιτα τῆς Α. Μ. τοῦ Χερσ. ἀντισυνταγματάρ.

Τ. Γρίβας ἀντισυνταγμ.

Σ. Σούτζος Ταγματάρχης

J. Μαυρομιχάλης.
Βαρδός Άω.
Γεσμάρ.
Δεμάρ.
Ρόσερ.
Α. Γεσμάρ.
Αντερ. Ταγματάρχης.
Μένδλ. Δοκαγός.

Η Ἀθηνᾶ καὶ εἰς τὸ 486 φύλλον τῆς ἑξακολουθεῖ μὲν πολὺ περισσοτέρην ἀναίσκειν, παρ' ὅσην ἐδεῖξεν εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ, νῦν προσθάλλῃ τὸν
τὸν Ἐσωτερικὸν Γραμματέα, σπουδάζουσα νῦν παραμορφώση πρὸς τὸν
ἄλλον καὶ αὐτὰ τὰ ἔντιμα τοῦ δημοσίου τούτου ἀνδρὸς προηγούμενα ποτὲ ή κακία καὶ διφύνος δὲν ἐδείχθησαν εἰς δὴν τῶν τὴν γυμνότητα καθίστηκεν ποτὲ μαζύρη ψυχή δὲν ἐφάνη ὑπὸ τοιεύτων θλεσυρὸν
χρακτῆρα! ἀμφιβάλλει λοιπὸν κάνεις θεῖ τὸ κινεῦν τὴν σημερινὴν ἀντιπόλειστον ἀλλαγὴν εἶναι ή αισχρὰ ἐμπάθεια;

Οὐτι κυρίως ἐρίσει τὴν χολὴν τοῦ τιμίου Συντάκτου τῆς περὶ τὸν
ἀγρού περιεργός ἐναγρίου τοῦ Γραμματέως τῶν Ἐσωτερικῶν εἶναι ή
κράτησις τοῦ Κ. Λεβίδου, κακίτοι ἐντὸς μάζης ἡρώς παραδεσθέντος εἰς γείρας
πῆς δικαιοτικῆς ἔκουσιας, καὶ ή ἀπέλασις τοῦ Παρασκευᾶ. 'Αλλ' ἂν εὐα-
ριστεῖτο νῦν ἐξετάση τὰς δύο ταύτας πράξεις ἀπαλίστερον, μὲν διλητά-
ρην κουφότητα καὶ μὲν εἰλικρινέστερον ζῆσθον ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος
θῆλε βέσσια τὰς δικαιώσεις, πειθόμενος θεῖ ἐνῷ ἔφερον τὸν χρακτῆρα
τῆς νεματόπτος, ὑπαγορεύοντο προσέπτει καὶ ἀπὸ τὴν ἀπόλυτον αὐτὴν ἀνάγ-
κη διέτι τὸ ἄλλο νομιμότερον καὶ ἀναγκαιότερον παρὰ τὸ νῦν ἀγρυπνῆ
μία Κυβέρνησις περὶ διατηρήσεως τῆς κοινῆς εὐτάξιας καὶ τῆς δημοσίου
ἀσφαλείας, τῶν δύο κυριωτέρων ὅρων τῆς ὑπάρχειας καὶ εὐθαιρεμένας πά.
της κοινωνίας; Τὶ ἄλλο νομιμότερον καὶ ἀναγκαιότερον παρὰ τὸ νῦν λαμ-
βάνονται ἔργα καὶ πάτρα, προτού τὸ κακὸν χωρίση περιτέρω, καθ' ἐνὸς
δέσις τοιμῇ, θεῖ τὰ δημάρτια τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐνὸς τῆς τῆς μητροπόλεως
τοῦ κράτους, νῦν κηρύστη ἀπροκαλύπτως θεῖ ἀκονίζονται ἔψη, ἀποικάζον-
ται ὅπλα φονικά, καὶ τὸ δῆλον χείριστον! νῦν ἐπικαλύπτει τοὺς Σικελιωτ-
ίους ἐσπερινούς, τὴν νύκτα τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου, ὅλα συμβάντα ἴστο-
ρια, τὰ ὄπεια τίποτε διλγάθερον καὶ τίποτε περισσότερον δὲν φανερόνει,
εἰκῇ δολίους σφαγὰς καὶ τρομερὰς αἴματαγείσες; Θέλουν μάζα εἰπεῖ
δὲ ἵστος οἱ ἐναντίοι, θεῖ ὁ Λεβίδης κακίτοι αὐτὸς εὗτος τὰ τοιαῦτα ἀνάστα-
χαίς καὶ δημοσιεύσας, δὲν τὸν ἕμως δὲν ἔδιος καὶ δὲν ποργάζεις, καὶ
τὸν διέτερον μόνον δὲν κατά τὸ παρὸν ἰσχύον νόμος θεωρεῖ ὑπεύθυνον. Ναί,
ἀποκρινόμεθα, τὸ γράμμα τοῦ νόμου εὗτον διατάσσει ἀλλ' οὐ μέτιος;
νόμος, η σωταρία τῆς πατρίδος, ἀλλως πῶς εἰς τοιαύτας περιστάσεις
διασκελεύεται;

Ἐνθυμοῦνται ἀναμφισθέως πάντες, καὶ αὐτὸς ὁ Συντάκτης ή μᾶλλον οἱ
Συντάκται τῆς Ἀθηνᾶς, ἀν τὸ πάθος σημὰ τῆς κρίσεως δέν τοὺς ἀφήσεις
διδοὺς καὶ τὴν μηνύμην, εἰς πολὺν ταραχὴν εὐρίσκοντο τὰ πνεύματα πρὸ^{της}
τῆς 5 τοῦ περιστότος μηνός: καθεῖται ἐνδικέντων δὲτοις Κατιλίνας ἢτοι πρὸ τοῦ
θυδόν, δὲτοις κοινωνία μαζανέστεροι εἰς τὴν παραμονὴν τῆς διατάξεως
της, καὶ τοιαῦτα ἐξ αἰτίας καὶ μόνον τῆς ἀφημεριδογραφεῖται ἀκολασίας:
τοις λαϊστὸν συγχωρημένοι εἰς Κυβέρνησιν, ἔχουσαν ἐπὶ κεφαλῆς Βασιλέα,
τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης, τὸ σταυρὸν τῆς ισανίας, Βασιλέα κηδόμενον
τοσούτον ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν ὑπηκόων του τότο συγχωρημένον, λέγομεν,
εἰς τοιαύτην Κυβέρνησιν νῦν παρατείνη ἐπὶ πλέον τὴν ἀγοράν της, καὶ
τὸ θέλημα μὲν ὅμιμα ἀδιάσθορον ἀνθρώπων προκαλούντα ταραχάς, καὶ πρὸ^{της}
οὐαλλούντα τὴν τιμὴν καὶ τὸν χρακτῆρα τοῦ ἔμων εἰς τοσούτον, ὥστε
νῦν διεύθητον καὶ λαϊστὸν νῦν εἴπαντας ἀποτροπαίους ἐκ-
μεστίονος πράξεις;

Ἄφοι πολλὰ τὸν οἰ Συντάκται τὸν ἀφημεριδογράφον τῆς ἀντιπόλειστον
εἴσιστεντασιν φραμακερά δέλη κατά τὴν ὑπολίθεων πολλῶν διατομῶν
τοῦ ἀγρού καὶ τὴν μηνύμην, εἰς πολὺν ταραχὴν εὐρίσκοντο τὰ πνεύματα πρὸ^{της}
τῆς 5 τοῦ περιστότος μηνός: καθεῖται ἐνδικέντων τὸν ἔθνος, παριστάντοντές τοις
πάντοις στιγμὴν νῦν έχειρ τὰς κείρεις του εἰς τὸ αἷμα τῶν παρ'^{της} διατάξεων της
προστασίας καὶ τὸ ἔργα τοῦ πατρίδα, ἐπειδὴ ἐπτὸς θεῖ παραξέντος
τοῦ περιστάτου τῶν κατοίκων φέρεσται πανταχού τὴν ἀντοχήν, καὶ
ἐπομένως παρεμβάλλουσιν εἰρηδίας εἰς τὴν εἰρήνην τῶν Ειωτικῶν ἀ-
σχολιῶν πρόσδοτον, προσέτι καὶ τοὺς εὐδιαβλέπους νῦν ἔλθωσιν εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα, καὶ νῦν προσφίρωσι τὰς γείρας καὶ τὰ κεφάλαια του εἰς τὴν
καλλιεργείαν της, κρατοῦσι μετάρρως, ή μᾶλλον τοὺς ἀπορρέουσι διά-
λει, διατε τοὺς κάμηνον διὰ τῶν ἀνημερίδων του νῦν πεπέτωσιν δὲτοις
ἐγχρόδης εὐρίσκεται ἀδιακόπως στρατοπεδεύμενές ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἑλλή-
νων, καὶ ἀσφάλεια κάρματα δὲν ὑπάρχει. Τὸ δεύτερον τούτο ἀναγγέλλου
αὶ πάμπολαι διέτος τῆς Ἑλλάδος διατρίβοντες Ἑλλήνες, τὸ Κατιλίνουσι
καὶ διατε διατελευμάτων ἔχωνται ἀνθρώποις ἀξέστιοι, καὶ τὸ
ἀναφέρουμεν μὲν τοσαῦτη πάντας ψυχῆς συγκαίσθιναι, στοι εἴμεντα ἐνδορύ-
χος πεπισμένοι περὶ τοῦ μεγέθους τῆς ἐντεύθυνης προσγνωμένης Ἐλλάδης
εἰς τὴν πατρίδα μαζα, θλεῖς τὴν ὑπελαντας χρεωστούμενες ἐξελεκτήρου εἰς
τοὺς ἀφημεριδογράφους, τοὺς λεγομένους φίλους τοῦ ἔθνους, καὶ τοὺς ἀ-
ξιούτας δὲτοις πεπισμένοι τὰ συμφέροντα αὐτοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν παρεκβατικότερον λαζάντες ἀφερμήνη ἀπὸ τὴν διατάξεων
τοῦ κατά τοῦ Κ. Λεβίδου ληφθέντος μέτρου. Οὕτω δὲ περὶ τῆς ἀπελά-
σεως τοῦ Κωντ. Παρασκευᾶ, πολλὰ ὀλίγους λόγους θέλομεν χρειασθεῖ διὰ
νῦν ἀποδεῖξωμεν καὶ αὐτῆς τὴν νομιμότητα.

Καθ' οὐ δέχομεν θετικάς πληροφορίας δι Παρασκευᾶς οὐτοῦ ἐγεννήθη εἰς
Ταργίστην πατέρος Πελοποννησίου μὲν τὴν καταγωγήν, κατοίκου δὲ
τῆς εἰσημάντης πάντας καὶ ὑπηκόου τῆς Αὐστρίας. Οὐ πατήρ του λοιπόν
δὲ δύναται νῦν θετική ὡς Ἑλληνος τοιεύτος, ὅποιος ὑπελέπεται τὸ παρά^{της}
τῆς Ἀθηνᾶς ἀναρρέστος εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην παρατιθέμενον 3 ἀρ-
θρον τοῦ περὶ θετικής Νόμου. Τίθεται δὲ εἰς Ἑλλάδα κατά τὴν ἐποχήν
τῆς Ἀντιθεστάτης, καὶ κατεγράφει εἰς τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηνῶν μετά τὴν
μετάθεσιν τῆς Κυβέρνησις εἰς τὴν πόλιν ταῦτην. Διὰ νῦν ἀπολαύσῃ δὲ
τὸ δικαιόματα τῆς θετικής ὧδε εἰς τὴν ἀποτελέσματα τέσσα-
ρας δρους τοὺς ἐξηῆς πρῶτων νῦν δώσῃ τὰ ὄρκον τῆς πίστεως καὶ ὑποτα-
γῆς εἰς τὸν Βασιλέα, ὅρκον ἀπαιτούμενον ἀπὸ ἔλους τε τοὺς ὑπηκόους τοῦ

Goessmann Lehmair. Rosner A. Goessmann le Major Auer. le capitaine Mændl.	Lieutenants Colonels:
--	-----------------------

Dans son numéro 486, la Minerve continue, encore plus violement, ses attaques contre Mr. le Ministre de l'Intérieur, et c'est avec affliction qu'on remarque l'acharnement que met ce journal à dénaturer les faits, et à les convertir en calomnies, ne respectant pas même les honorables antécédents qui acquirent une réputation si nationale à Mr. Polizoidis. Voyant l'envie et la malignité se traduire avec tant de fiel et d'impudeur dans la Minerve, est-il désormais permis de nier que l'opposition ne s'alimente que de passions personnelles, et que son principal mobile n'est qu'une ambitieuse jalouse?

Les rédacteurs de la Minerve se déchaînent contre Mr. le Ministre de l'Intérieur, à cause, disent ils, de l'arrestation de Mr. Levidis, comme si Mr. Levidis n'avait pas été remis d'abord entre les mains de l'autorité judiciaire, circonstance qui décharge complètement le ministère de l'intérieur de toute responsabilité à ce sujet. Puis il s'écrient contre l'expulsion de Mr. Paraskeva sans se donner la peine d'examiner les lois de leur pays, et de convaincre qu'il n'existe réellement là aucune espèce d'illégalité.

On voit bien que la question de salut public n'occupe que fort légèrement l'esprit de ces Messieurs, et que dans leur position ils se soucient fort peu des nécessités les plus impérieuses du moment, en faveur de la tranquillité de l'état. Mais quoique nous en soyions depuis longtemps persuadés, nous ne laisserons pas que de leur demander si le soin et la conservation de l'ordre public et de la sûreté nationale, ces deux bases principales de la prospérité générale, ne sont pas le premier devoir de ceux que le Roi délègue pour diriger les affaires? — Si la plus sainte des législatures n'est pas celle qui, par exemple, prévient une calamité générale en agissant à temps contre un homme qui, sous les yeux de son souverain et au sein de la capitale, est assez insensé pour s'écrier que des poignards s'aiguisent, et que la rage populaire prélude à de nouvelles vêpres siciliennes ou à une autre nuit de Saint Barthélémy? . . . N'en déplaise à nos adversaires Mr. le Ministre de l'Intérieur a bien mieux compris son devoir en attirant sur lui la colère de l'opposition, qu'en compromettant son pays par une timidité et une tolérance coupables.

On dira peut être encore, que bien que Mr. Levidis soit réellement l'auteur de ces écrits séditieux, il n'en est pas responsable vu qu'il n'en est pas signataire; mais nous ne craignons pas de proclamer d'abord, que ceux qui se retranchent derrière de si misérables subtilités, doivent se faire devant le peuple qui méprise la fourberie. Si la lettre de la loi pouvait protéger de tels abus, le salut de la patrie, la plus grande des lois de la terre, ordonnerait que la lettre soit sacrifiée à l'esprit de la loi.

Or, les rédacteurs de la Minerve, si la passion ne leur paralyse pas la mémoire, se souviendront sans doute de l'inquiétude qui agitait la population de la capitale, avant le 5 de ce mois: Catilina semblait être aux portes de la ville, la société paraissait chanceler sur sa base, et la cause de cette inquiétude était le dévergondage du journalisme. Dans de semblables circonstances quel était donc le devoir de ceux à qui le Roi confiait la sécurité de l'état et la conservation des garanties de bien être national? Devaient ils contempler d'un œil indifférent, les tentatives criminelles qui compromettaient la tranquillité et insultaient scandaleusement à l'honneur national, en voulant pousser le peuple à des actes d'un sauvagerie digne des tempêtes plus barbares?

Quant à ce qui concerne l'exil du Sieur Constantin Paraskeva, il suffit de quelques mots pour prouver la légalité de cette mesure. Constantin Paraskeva est né à Trieste, d'un père qui bien qu'originaire du Péloponnèse, résidait en cette ville en qualité de sujet autrichien, ce qui, aux termes de l'article 3 de la loi sur la naturalisation, lui interdisait les droits de citoyen grec, et la Minerve nous permettra de lui dire qu'elle méconnaît le sens et l'esprit de cette loi dans la citation qu'elle en fait à propos des circonstances dont il s'agit. Il est vrai que Constantin Paraskeva vint en Grèce du temps de la régence et qu'il se fit inscrire à la commune d'Athènes lors de la translation du gouvernement dans cette ville, mais, pour qu'il acquit les droits de citoyen grec, quatre formalités étaient indispensables, savoir: Prêter serment de fidélité et d'obéissance au Roi, serment que doivent prêter tous les sujets grecs sans exception. 2°. Se faire inscrire sur les registres d'une commune du royaume; 3°. Sejourner pendant trois ans consécutifs en Grèce, à partir du jour de l'inscription, ainsi que l'ordonne l'article 5 de la loi susmentionnée; 4°. Enfin, et aux termes du dit article 5 faire connaître, dès le commencement, son intention de s'établir en Grèce et d'y acquérir les droits de citoyen. Or, Paraskeva, à l'exception de l'inscription aux registres de la commune d'Athènes, n'a rempli aucune de ces formalités et le manque de prestation de serment a été constaté de la manière suivante: Paraskeva interrogé à la Démarchie d'Athènes, où il se présentait pour être inscrit, déclara avoir prêté son serment de fidélité et d'obéissance au Roi, en 1833 à Patras. Cette déclaration s'est trouvée fausse et mensongère lorsque le ministère de l'Intérieur consultant les archives, ne rencontra nulle part l'acte de prestation de serment du Sieur Paraskeva.

Quant à la 3e formalité, il est de notoriété publique qu'elle n'a pas été remplie attendu que lors même que l'inscription aux registres d'Athènes aurait été régulièrement faite, et lors même qu'elle pourrait être considérée comme valable, trois ans ne se sont pas encore écoulés depuis cette époque..

in Deutschland geniesst, vom Hotel Royal, allein, friedlich, unbewaffnet und selbst ohne Stok, in Civilkleidern nach Hause gehend, in einem engen Gäßchen von vier mit Stöcken bewaffneten Unbekannten meuchlings überfallen. Dieser hinterlistige Ueberfall kann nach der Ueberzeugung der Unterzeichneten der Ehre des Herrn Obristlieutenant Karl von Purkart nicht im Mindesten nachtheilig sein.

Athen den 3. (15.) November 1837.

Ritter v. Rudhart, Ministerpräsident.

